

Mål C-424/07

Europeiska kommissionen mot Förbundsrepubliken Tyskland

”Fördragsbrott — Elektronisk kommunikation — Direktiv 2002/19/EG —
Direktiv 2002/21/EG — Direktiv 2002/22/EG — Nätverk och tjänster — Nationell
lagstiftning — Nya marknader”

Förslag till avgörande av generaladvokat M. Poiares Maduro föredraget den
23 april 2009 I - 11434
Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 3 december 2009 I - 11449

Sammanfattning av domen

*Tillnärmning av lagstiftning — Elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster
— Regelverk — Direktiven 2002/19, 2002/21 och 2002/22
(Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/19, artikel 8.4, direktiv 2002/21, artiklarna 6, 7,
8.1, 8.2, 15.3 och 16 och direktiv 2002/22, artikel 17.2)*

I - 11431

En medlemsstat som antar nationella bestämmelser vilka begränsar den nationella regleringsmyndighetens befogenhet att företa skönsmässig bedömning och som åsidosätter samråds- och konsolideringsförfarandet i artiklarna 6 och 7 i direktiv 2002/21 underlåter att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 8.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/19 om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande faciliteter, artiklarna 6, 7, 8.1, 8.2, 15.3 och 16 i direktiv 2002/21 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster samt artikel 17.2 i direktiv 2002/22 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster.

Vid utövandet av sin regleringsfunktion har regleringsmyndigheterna nämligen en vidsträckt befogenhet att avgöra behovet av reglering av en marknad för elektronisk kommunikation utifrån situationen i fråga från fall till fall. Enligt artikel 15 i direktiv 2002/21, och särskilt dess tredje punkt, ska regleringsmyndigheterna, i nära samarbete med kommissionen, definiera relevanta marknader inom denna sektor. Enligt artikel 16 i samma direktiv ska regleringsmyndigheterna därefter gå vidare till att analysera de marknader som sålunda definierats och pröva huruvida det råder effektiv konkurrens på dessa marknader. Om detta inte är fallet ska den berörda regleringsmyndigheten ålägga regleringsskyldigheter för företag med betydande inflytande på marknaden. Dessa bestämmelser gäller den elektroniska kommunikationssektorn i allmänhet, och varken nya marknader eller, för övrigt, någon annan marknad utesluts från dess tillämpningsområde.

En nationell bestämmelse i vilken det uttryckligen föreskrivs att de nya marknaderna inte ska regleras, om inte vissa omständigheter föreligger – såsom avsaknad av en hållbar konkurrens på marknaden – vilka visar att en reglering av marknaden är nödvändig, inskränker de vidsträckta befogenheter som regleringsmyndigheten tilldelats i det gemensamma regelverket, i det att den hindrar regleringsmyndigheten från att fatta beslut om åtgärder som är lämpliga i varje enskilt fall, och strider därmed mot artikel 16 i direktiv 2002/21. Den begränsning av regleringsmyndighetens befogenhet att företa skönsmässig bedömning som följer av en sådan bestämmelse påverkar med nödvändighet regleringsmyndighetens befogenhet att definiera marknaden, i den mån som de marknader som anges i bilagan till kommissionens rekommendation om relevanta produkt- och tjänstemarknader inom området elektronisk kommunikation, vilka kan komma i fråga för förhandsreglering enligt direktiv 2002/21, omfattas av den definition av nya marknader som fastställts i den nationella lagstiftningen.

På samma sätt framgår det av artikel 8.4 i direktiv 2002/19 och artikel 17.2 i direktiv 2002/22 att skyldigheter i enlighet med dessa artiklar ska grundas på det fastställda problemets art, vara proportionella och motiverade mot bakgrund av målen i artikel 8 i direktiv 2002/21 och att det ankommer på regleringsmyndigheterna att främja de mål med regleringen som anges i nämnda artikel 8 och således att göra en avvägning mellan dessa mål vid definitionen och analysen av en relevant marknad, som kan komma att omfattas av reglering. En nationell bestämmelse i vilken ett enda av dessa mål ges företräde vid regleringsmyndighetens analys av huruvida det behövs reglering på en ny marknad – såsom målet att främja effektiva investeringar i infrastruktur och stödda innovationer – strider mot artikel 8.4 i direktiv 2002/19, artikel 8.1 och 8.2 i direk-

tiv 2002/21 och artikel 17.2 i direktiv 2002/22, och medför att regleringsmyndigheternas befogenhet att företa skönsmässig bedömning begränsas på ett sätt som inte överstämmer med nämnda direktiv.

En nationell bestämmelse strider också mot artikel 16 i direktiv 2002/21, om genom denna bestämmelse mer restriktiva villkor införs än vad som föreskrivs i nämnda direktiv vad gäller analysen av relevanta marknader som kan komma att underställas reglering, såsom till exempel att ett villkor för att en ny marknad, i undantagsfall, ska kunna underkastas förhandsreglering är att det finns en risk för ett långsiktigt hinder mot att en hållbar konkurrens utvecklas.

En nationell bestämmelse i vilken föreskrivs en princip om icke-reglering av nya marknader begränsar regleringsmyndighetens befogenhet att definiera och analysera nya marknader. Detta medför med nödvändighet att de förfaranden som föreskrivs i artiklarna 6 och 7 i direktiv 2002/21 inte tillämpas – förfaranden till vilka hänvisas i artiklarna 15.3 och 16.6 i samma direktiv, vad gäller definitionen och analysen av marknaden.

(se punkterna 55, 56, 61, 64, 66, 78, 82, 83, 86, 90, 91, 93, 94, 98, 99, 105, 106 och 108 samt domslutet)